

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Τοῦ CHARLES FOLEY

—Θὰ μὲ βρίσκετε πολὺ σοβαρή καὶ πολὺ θετική γιὰ μιὰ γυναικα
25 χρόνων ποὺ εἰμαὶ, μοῦ ἔλεγε ἡ Κα 'Ελμέρ.

—Όταν ἀφορά τὸ σχολεῖο, μὲ τὸ κεφάλι παραφουσκωμένο ἀπὸ
χίλιες πειτετειες διαβασμένες κωνφά γιὰ νὰ πάω νὰ κάτσω μὲ τὸν
κηδεμόνα μου, τὸ μεγάλον του σπίτι ἀνάμεσα στὸ ἐγκαταλειμένο
πάρκο του μού φάνηκε φρικτὰ σκυθωφό.

—'Αδύτανον νὰ μπορέσω νὰ ξήσω ἐδῶ μέσα, ἔλεγα στὸν ἑαυτό
μου μὲ δραματικὸ στόμφο.

Λοιπόν, ἀπὸ τὸν πρότοιο χορὸ στὴ δημαρχία, γιὰ τρεῖς βόλτες
βάλς στὸ κοτύγιον, μὲ μιὰ αἰγκρέτα καρφωμένη στὰ μαλλιά μου,
καὶ διὸ ποτήρια σαμπάνια ποὺ τὰ σούφρηξα κωφά, φανταζόμονα
τὸν χορευτή μου Παῦλο 'Ελμέρ να παιδικό μον φίλον, τρελλά ἐρω-
τευμένο μαζῆ μουν. Τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ρίχνοντας μον τὴν
μπρέστα μουν στὸν ὕδωρον, αὐτὸς ὁ τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου μού
ζεφυρίνοντες μερικά ἀνοστα κομπλιμέντα ποὺ ἔγω τὰ πήρα γιὰ τὴν
θερμοτέρα ἔξομολόγηση, καὶ ὧρκιστηκα, στὸν ἑαυτό μου ἔκτοτε νὰ
παντρευτα τὸν Παῦλο 'Ελμέρ... ἡ νὰ πεδάνω μὲ μιὰ πιστολιὰ ἡ
νὰ πάρω δηλητήριο!

* * * * *
—'Ενα πρᾶγμα μονάχα είχε θολώσει τὴν μέθη αὐτῆς τῆς γεργογορε-
κατακήσεως : η παρουσία τοῦ θείου καὶ νονοῦ τοῦ Παύλου, τοῦ
Κος 'Ελμέρ, φίλου τοῦ κηδεμόνος μουν, ἐνὸς σκεπτικού, 33 χρόνων
ἄργα, στηληρημένου μέσα στὴ μοναξιὰ, καὶ ὁ δποῖος δταν είμουνα
μικρὴ μὲ πείραζε, μὲ κοροΐδευν ἀλύπτη γιὰ τὶς διάφορες παραξε-
μικῆς μουν. Οηλη τὴ βραδιά αὐτὸς ὁ μέντορας είχε παρακολουθήσει
μὲ τὰ λάμπτα καὶ χλευαστικά μάτια του, δλες τὶς κοκεταρίες μουν
μὲ φορές ἥλθε καὶ στηλωθήκε μπροστά στὸ μπουφέ καὶ ἀπηγό-
δυν φορές ἥλθε καὶ στηλωθήκε μπροστά στὸ μπουφέ πηγῆς μουν!
ρενος στὸν ἀνεψιό του νὰ ἔξακολονθήσῃ νὰ μοῦ προσφέρῃ σαμπάνια.
Δὲν ἄμφεβαλα οὔτε νὰ λεπτὸ αὐτὸς τὸ κακό γεροντοπαλ-
λήκαρο διὰ μάτια στὸν κηδεμόνα μου, γιατὶ τὴν ἄλλη

μέρος μὲ μάλλον χρόσια στὸν κηδεμόνα μου, γιατὶ τὴν ἄλλη
δὲν θὰ ἔναβλεπα χορὸ ἄν δὲν συμμαζεύσουμα
λιγάκι. 'Η ἐπίπληξης μὲ ἐπαναστάτησε, σὰν τὴν πειδο-
μεγάλη ἀδικία, καὶ στὸ λεπτὸ εὑρέθηκα τόσο ὀπελ-
ποσμένη, τόσο φουσκωμένη, τόσο δυστυχισμένη,
δπου σὲ μιὰ στιγμὴν τρέλλας ἔγραψα στὸν Παῦλο
'Ελμέρ, δτι μοῦ κάνανε ἀνυπόφορη τὴ ζωή, καὶ δτι
εἴρουν ἀποφασισμένη νὰ φύγω μονόχη μου, ἀν
δὲν ἦθελε νὰ μὲ σώμη διὰ μᾶς ἀπαγωγῆς.

Αὐτὴ η ίδεα μὲ ἐνδυνάσιας, καὶ τὸν ἔξωρκιζα σ'
ἐν στερόγραφον, νὰ βρίσκεται τὸ βράδυ κατά τὰ
μεσάνυχτα, μὲ ἔνα ἀμάξη, μπροστά στὴν πορτούλα τοῦ
κηδεμον που δὲν ἀνοιγε παοὰ μ' ἔνα συντάκι. 'Ανω-
φελές νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, ἐπρόσθεση, δη κηδεμόν μουν
μπορεῖ νὰ τσακώσῃ τὸ γράμμα σουν. Εἶσαι ἡ
δχι εἰς τὸ ραντεβοῦ, ἔγω θὰ είμαι !'

Ο Παῦλος 'Ελμέρ κατοικοῦσα μαζὺ μὲ τὸ θεῖο
του καὶ ἔξερα τὴν ἀντρέσσα του.

Μιὰ ὑπῆρχταια βρέθηκε νὰ πάγη τὸ γράμμα πρὶν
νὰ λάβω τὸν καιρὸ νὰ τὸ ξαναδιαβάσω.

Σᾶς ἔξοδοιγοῦμαι, ἔξακολούθησε η κυρία 'Ελμέρ μὲ τὸ χαρι-
τωμένη της μειδιάμα, δτι αὐτὴ η τρέλλας ἀξίζε καμτσίκι, γιὰ νὰ μῆ πῶ
περισσότερα, ἀλλὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἐπίσης δτι δλα τὰ φομάντσα
που είχα διάβασει στὸ σχολεῖο μοῦ είχαν ἀνακατέψει τὸ λογικό. Μ'
δλα ταῦτα δὲν ἐπήγα, χωρὶς τύψει καὶ χωρὶς φόρους δταν κοιμή-
θηκαν δλοι στὸ σπίτι, στὴν πορτούλα τοῦ κηδεμον. Πολλές φορές
συλλογίστηκα νὰ γυρίσω πίσω δταν ἀνατραβῶντας τὸ σύρτη τῆς
πόρτας παρατήρησα δτι η ἀμάξη ηταν ἔκει. Μὲ κολάκευσε η με-
γάλη αὐτὴ ἀλκίβεια τοῦ φίλου μουν ἀλλά τὸ ἀμάξη χωρὶς φανάρια
μὲ τὸ ἀμάξη του μυστηριωμένο μέσα στὴ μπρέστα του
δὲν μοῦ ἔλεγε τίποτα. 'Έγραψα νὰ βρῶ τὸν Παῦλο γιὰ νὰ τὸν πα-
ρακαλέσω ν' ἀφήσης γιὰ ἄλλη φορά τὴν ἀπαγωγή. 'Αλλά κρυψ-
νος μέσ' τη σκιά του τούχου καὶ παρατηρῶντας τοὺς δισταγμούς
μουν ἔνα πήδημα βρέθηκε κοντά μου σάν ἔνας λύκος σ'ένα ἀρνάκι,
μ' ἀρπάξε στην ἀγκαλιά του, καὶ η πορτίτσα του ἀμάξιου δὲν ηταν
καὶ καλλι κλεισμένη δταν τὰ ἀλογα ξεκίνησαν τρέχοντας σᾶν δαι-
μονισμένα. Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ τόσο ωμαντισμὸ καὶ τὰ είχα κυ-
ριολεκτικῶς χάσει.

* * * * *
—'Η ἐκπληξης μου μεγάλωσε, δταν διέκρινα μέσα στὴ σκιά του
ἀμάξιου τὸν Παῦλο μὲ μάσκα.

— Ελεγ φρονιμωρον ἔτσι — μοῦ ἔξηγησε τόσο χαμηλά ποὺ
δυσκολεύτηκα νὰ γνωρίσω τὴ φωνή του — διότι φοβοῦμαι δτι πα-
ρακαλούθησειμενα. 'Αλλά μῆ φοβᾶσαι, λατρευτή μου, δη θάνατος μο-
νάχα θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ !!

Αὐτὸ δὲν μὲ ἔσφροβισε καθόλου. Τὸ σκοτεινὸ καὶ ἀγριο παρου-
σιαστικὸ τοῦ ἀπαγωγέως μου, δη δαιμονισμένος δρόμος τοῦ ἀμάξιου,
ἡ μάνη νύχτα, μᾶς ἀγνωστη ἔρημη ὅλα αὐτὰ ἀνακάτευναν τὸ
μαλάκιον. 'Ο Παῦλος τράβηξε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἔνα μαχαίρι καὶ
τὰ ἔχοσε μέσα στὸ μανίκι του. 'Υστερα ἀρπάξε δυὸ πιστόλια καὶ
τὰ γέμισε.

— Ανατρίχιασα. 'Ετοιμαζόμονυ νὰ τὸν ωτήσω δταν τὸ ἀμάξη
σταμάτησε ἀπότομα. 'Ο ἀμάξης στρίγκλιζε κειρονομῶντας, τ' ἄλλογα

ἀνορθωθήκανε στὰ πισινὰ πόδια τους, καὶ δη πάντοιος βλαστημῶν.
τας πετάχτηκε στὸ δρόμο κονυώντας τὰ δυὸ πιστόλια του.

— Αλαλισμένη, ὁρθὴ μέσα στὴ ἀμάξη είδη ἔνα ὄμαξη ἐπάνω στὸ κάθισμα
του. Επήδησα κατὰ γῆς καὶ είδη ὄλευσε τὸν ὄμαξη ἐπάνω στὸ κάθισμα
δάσους. Θελήσα νὰ φωνάξω βοήθεια στὸν δύο πιστόλια του μοῦ
κόψωνται τὴ φωνή. Δυὸ ἀνθρώπους κυλιστήκανε στὴ γῆ, καὶ καταρο-
μαγένη είδη τὸν Παῦλο ν' ἀφήσῃ τὰ πιστόλια του καὶ νὰ πέφτη-
ται ἀνώ τους κονυώντας τὸν Παῦλο ν' ἀφήσῃ τὰ πιστόλια του. 'Σ' αὐτὸς δὲν δάσητη
τρίτος ληστής την πάντας παχαίρι του. 'Η δάσητης πήδηξε στὴν ἀμάξη —
πάντας τὰ ἄλλογα, καὶ τὸ ἀμάξη χάθηκε στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου.

Τρέμοντας, λερωμένος ἀπὸ τὴ σκόνη δη παγωγεύες μου μὲ τὴ
μάσκα ἥλθε κοντά μου.

— 'Αχ! Κατάρα! ἀναστέναξε, τὰ πεπρωμένον μᾶς σύντριψε!
— Εὰν πιστέψω στὸ θανάτου ποραίσθημα μουν αὐτοὶ οἱ αἴτιοι θὰ ξα-
ναγυρίσουν πολλοὶ μαζύ. 'Υποβάσταξε με, λατρευτή μου, καὶ ἀπο-
σπαθήσουμε νὰ κάνουμε λίγα βήματα μέσα στὴν τρομακτικὴ σκοτει-
νιὰ αὐτοῦ τοῦ δάσους. 'Ακούω τὸ θύρωβο μάστημα πηγῆς. 'Η δροσιά
τοῦ νεροῦ της ἐπάνω στὸν πρόσωπον τοῦ πρόσωπου μαζά μᾶς ἀναζωγονήσῃ
καὶ ἔγω μὰ πλύνω τὶς ματωμένες πληγές μου!

— 'Η φωμαντικὴ ὄμιλία μὲ ἀποτρέλλειν. Μόλις είχαμε κάνει μερικά
βήματα μέσα στὶς φυλλωσές καὶ ἀκούσαμε νὰ τρέχουν πάλι
πίσω μας.

— Πολὺ ἀργά! μουρμούσε δη σύντροφός μου. 'Ηλθαν κι' ὅλα
οι αἴτιοι διώκται μας. 'Ενα φιλί, τὸ υπέρτατο φύλημα, δη ἀγαπη-
μένη ψυχή! Καὶ τώρα τρέχω νὰ υπερασπισθῶ τὴν ζωή σου θαμπε-

την τελευταία φανίδα μανίδα τοῦ αἵματός μου!!!

— Τὰ κειλή του ἀγγίξαν γιὰ μᾶς στιγμὴ τὸ μάγουλό μου, καὶ δη-
ναγκαλισμός του μοῦ φάνηκε πολὺ δυνατός καὶ πολὺ θερ-
μός γιὰ μὲν πληγωμένο. Μ' ἀφήσε καὶ μὲν ἀφοβίο πήδημα χύ-
μησε ἔναντίον τῶν ληστῶν. Καινούργιες πιστωλές ἀκούστηκανε,
μουγγισμάτα, υπέρτατα ἀποτρέπονται, μὲν πληγήσανε μὲν πληγήσανε
κολονθῆσε μιὰ τρομακτικὴ ἡσυχία.

Ζαλισμένη ἀπὸ τὸ φόβο, σὲ νὰ φοιτόμουν σὲ
ἔφιαλτη, τελείως πεπεισμένη δτι δη Παῦλος είχε πέ-
πει θῦμα τῆς ἀφοισιώσεως του καὶ τῆς ἀγάπης του,
ἀφησα τὸν ἔατο μουν νὰ πέσῃ ἐπάνω στὴ χλόη
δταν τρεῖς σῆνθρωποι, μὲ τὸ πρόσωπο πασαλειμένο
ἀπὸ καπνιά, πετάχτηκαν ἀπὸ τοὺς θάμνους, φίγητ-
καν ἐπάνω μου, μοῦ δέσανε ἔνα μαντήλι στὸ στό-
μα, ἀλλὰ ἔνα στὰ μάτια, μοῦ δέσανε πίσω τὰ χέρια
καὶ ἔται φασκιωμένη μὲ σηκωσάνε δχι καὶ πολὺ βά-
νυσσα. Μὲ μεταφέρουμε σὲ μιὰ ἀμάξη δη δόπια ξα-
νάφυγε μὲ τὸ ίδιο ίλιγγιαδες τρέξιμο, υπέρτατα χέρια
μὲ ξαναπιάσανε, ξνοιωσα στὸ μέτωπο μου τὴ δρο-
σιὰ τῆς νύχτας, φυλλωσές μὲ ἀγγίζανε, καὶ υπέρτα-
τα λίκνισμα, ένος γρήγορου βαδίσματος, ένας δέ-
ρας πιὸ θερμός, δη κρότος βημάτων ἐπάνω σ' ἔνα
πάτωμα, πολλές πόρτες που μέσα στὸν ληστήν τῶν λη-
κλειναν καὶ ἔται μέπηκα μέσα στὸ ἀντρὸν τῶν λη-
στῶν. Μὲ ξαναπιάσανε σὲ ἔνα πολὺ μαλακὸ στρῶμα,

μοῦ βγάλανε τὸ μαντήλι ἀπὸ τὸ στόμα, μοῦ λύσανε τὰ δεσμά μου
ποὺ γιὰ νὰ κανένας τὴν ἀλήθευτη δὲν είτανε πολὺ σφιχτά, πολλά
πρόσωπα βγήκανε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, καὶ μᾶς ἀγνωστη φωνή, χωρίς
ἄλλο δη φωνή τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ είχε μείνει μόνος μαζύ μου, μὲ διέ-
ταξε λακωνικά :

— Βγάλετε τὸ μαντήλι ἀπὸ τὰ μάτια.

II

— 'Αν καὶ η περιπέτεια ηταν πειδε μεγάλη ἀπ' δτι καὶ ἔν είχα φαντα-
στει, βασταγμένη δὲν ξέρω κι' ἔγω ἀπὸ ποὺ προαίσθησι είχα κα-
τήσει καλλὶ τὸ θύμιο μου. 'Αλλά σ' αὐτὴ τὴ διαταγὴ μὲ τὴν ίδεα δτι
φοιτάσκω μονάχη μου προστά τὸ αὐτὸν τὸν ἀγριο ἀγγνωστο, αἰ-
σθάνθηκα δτι θὰ λιποθυμοῦσα είχα δημως τὴν δύναμι μὲ τύφλωνε...

— Καὶ είδα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀναμμένων ἡλεκτρικῶν, δτι
βρισκόμουν στὴν κάμαρά μου, ἐπάνω στὸ κρεβάτι μου, προστά στὸν
κύριο 'Ελμέρ, τὸν θεῖο καὶ νονύ τοῦ Παῦλου!

Δὲν μπρόσεσε νὰ κρατήσῃ ἔνα τρελλὸ γέλοιο στὸ ξαφνιασμά μου.

Τὰ μάτια του είτανε καθαρὰ καὶ περιγελαστικά, καὶ ἀρχισε νὰ μοῦ
λέψη μὲ τὸ ποὺ κοροϊδευτικὸ υφος :

— 'Ιδού τὸ τέλος τῆς καιμικοτραγωδίας, ἀγαπητή δεσποινίς. Δὲν θὰ
προσθέσσα παρὰ μερικάς ἔξηγήσεις δη ἔπιλογον. 'Η λεπτομέρεια ποὺ
ἀγνοεῖται χωρίς ἀλλο είνε δη δηνομάζομει παῦλος 'Ελμέρ δη ποὺς
ποτιστικὸς μου καὶ ἀνεψιός μου. Φυσικά ἀνοιξα καὶ διάβασα τὸ γράμμα
σας. Εἰς τὸ ἐπακρον κολακευμένος ἀπὸ τὴν ἔκμυστήρευσιν, ἔτρεξα
ἀμέσως στὴν πρόσκληση σας καὶ γνωρίζωντας τὸ γονάτο σας πρός
τὸν φωμανιμούσος σᾶς ὑπηρέτησα δη μποροῦσα. Στὸ πρώτο οη-
μεῖο σας φόρου θὰ είμαι καὶ είμαι καὶ είμαι καὶ είμαι καὶ είμαι καὶ είμαι
Οφείλω νὰ σᾶς καθηγησάσω γιὰ τὴν τύχη τῶν συντρόφων μου με-
ταξὺ τῶν ὅποιων ἥτο καὶ δη κηδεμῶν σας. Οἱ μαχαίρωμένοι καὶ οἱ μένα
τουφεκιμένοι θὰ ποῦν πῶς είνε τῶν λαδοφούδην.

— Απὸ τὴν πόρτα τοῦ κηπου ποὺ είνε μείνει μισάνοιχτη ἐμπήκαμε

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Έκ τών έντομων ἄλλα ζοῦν όλιγας ὡρας (τὰ ἔφημερα) καὶ ἄλλα ὀλίγας ἡμέρας.

Ο φρένος ζῆ 15 χρόνια.

Ο ἵχθυς κυποτίνος (τὸ σαξάνι) μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ 150 χρόνια, βεβαιώνει ὁ Βυζαντίνος. Εἰς τὸ ἵχθυντορφεῖον τὸν κόμητος Μωρεπᾶ, πολλοὶ κυριότεροι εἴφθασαν στὴν ἥλικιαν αὐτήν.

Τὰ κατοικιδία πτηνά καὶ τὰ ἄλλα ὄγυνθοιδη ζοῦν 12-15 χρόνια.

Οι παπαγάλοι περγούν καὶ τὰ 100 χρόνια ζωῆς. Πολὺ πλέον τῶν 150 ἑταῖρων ἔχουν ὁ παπαγάλος τῆς μεγάλης δουκίσσης τὸν οὐρθίνου. Επίσης οι πελαργοί ζοῦν πλέον τῶν 100 χρόνων.

Η καμάτη ζῆ 40 χρόνια, τὸ ἀλόγο 30, τὸ βῶδι 20, τὸ σκυλί 12, ἡ γάτα 10, τὰ πρόβατα 9, τὸ κουνέλι 8, οἱ χοιροί τῆς Γουϊνέας 7.

Κατὰ τὸν Αριστοτέλη ὁ ἐλέφας ζῆ 200 ἔτη. Οἱ Ἰνδοὶ ἐν τούτοις βεβαιώνουν πῶς ζῆ 300!

Ἡ φάλαινα τέλος, ζῆ 400 ἔτη!...

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Πολλὰ φυτά ζοῦν ἔνα ἡ δύο χρόνια μόνον. Μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς βραζιλιανὸν κοκοφοίνικας ζοῦν 600-700 χρόνια. Ο κοινὸς φοίνικας ζῆ 200-300 χρόνια.

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει μία βαλανιδιά, ἡ βαλανιδιά τοῦ Οὐώλας, ὅπου τὴν λένε, ἡ ὀποία εἶνε πλέον τῶν 700 χρόνων! Πολλὰ ἐλαιόδενδρα τοῦ ὄφους τῶν Ἐλαιῶν εἶνε γνωστὰ πρὸ 800 ἑταῖρων! Στὴν Ἀνκερούκην, κοντά στὴν Σταίν ὑπάρχει ἔνας πυξδὸς 677 χρόνων!

Ο Ἀδαμσον υποθέτει ὅτι πολλὰ τῶν περιφήμων Ἀφρικανικῶν Βαοβάβη, ἔχουν ἥλικιαν 5.000.000 χρόνων! Ο Κανδάλι ἀντιθέτως φρονεῖτι ὁ ἐπικλινῆς κέδρος τῆς Τσαπούλδεβὲκ εἶνε γεροντότερος τῶν Βαοβάβη.

τόσο κρυφὰ δύο βγίκαμε. Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε καθόλου μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ περιπέτεια σας θὰ μαθευτῇ. Ἀλλὰ τούλαχιστον αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ συχατήσῃς γιὰ πάντα τὸν ωμαντισμό!!!

Ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησι τῶν κλονισμῶν, ἴσως ἀπὸ τὴν χαρὰ ὅτι φτηνὰ τὴν είχα γλυτώσει, ἴσως καὶ ἀπὸ μετάνοια γιὸ τὴν ἀπερισκεψία μου, δάκρυσα μοῦ πλημμύρισαν τὰ μάτια καὶ τρέξανε στὰ μάγουλά μου. Ο θεῖος τοῦ Παύλου ποὺ περίμενε καῦμα ἔκρηξι υψοῦ τὰ ἔχασε καὶ ὑστερα συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἄφωνη λύπη μου. Τὸ βλέμμα του ἔγινε τρυφερὸ καὶ αὐτὸς ὁ σκεπτικιστὴς ἀρχισε νὰ μοῦ λέη μὲ φωνή ποὺ γλύκανε ἀμέσως:

— Α φτωχὸ μοῦ παιδί, ποτὲ δὲν φανταζόμουνα ὅτι θὰ σᾶς πείρασα τόσο. Ἀπὸ τὴν χλωμάδα τὴν χυμένη στὸ πρόσωπό σας νοιώθω πόσο αὐτὴ ἡ ἀστειότης ἡταν σκληρὴ καὶ κτηνώδης γιὰ ἔνα κορέτσι. Δὲν είμαι παρὰ ἔνας χυδαίος καὶ ποτὲ δὲν θὰ συγχωρῶ τὸν ἔαυτό μου ποὺ εἴμουν ἡ αἵτια γὰ κλάψετε.

Τὸ ἀπέγγονόν μεν τοὺς κινήματα, τὸ λυπημένο τοὺς πρόσωπο ἔδειχναν καλὰ τὴν εἰλικρίνειάν τους τοῦ ἔχαμα νόημα πῶς θέλω γὰ μένω μόνη. Απομακρύνθηκε ἀμέσως.

— Καὶ τὸ μάθημα ἀντὸ σᾶς ὡφέλησε; Ὁρτησα τὴν Κα Ἐλμέρ.

— Ναί, μὲριέλησε, μειδίασε ἡ νέα γυναικά ἀλλὰ ὑπῆρξε βλαβερὸ γιὰ τὸ νοῦντο τοῦ Παύλου. Αὐτὴ ἡ φανταστικὴ ἀπαγωγὴ τοῦ ἄφησε παράξενες ἀναμνήσεις.

Γιὰ νὰ μ' ἀγγίξῃ τὸ πρόσωπο μ' ἔνα φιλί αὐτὸς ὁ σκληρημένος ἄνδρας ἀπ' τὴν ζωὴ δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ τὴν περιπέτεια καὶ μὲ ἔρωτες μὲ μιὰ ἀγάπητη ἀπὸ τὶς πιο ωμαντικές.

— Α! ώραία! Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ δυστυχιούμενος ἄνθρωπος θὰ ὑπέφερε πολὺ διπάν παντρευτήκατε τὸν ἀνιψιό του.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ χαριτωμένη γυναίκα γέλασε μὲ ὅλη τὴν τὴν καὶ διὰ.

— Μπᾶ, ὁχι! εἰπε—δὲν ἔγινε δυστυχιούμενος, διότι δὲν εἶνε ὁ ἀνιψιός—ἔνας μεγάλος βλάχας ποὺ δὲν εἴτανε ίκανός οὔτε νὰ φαντασθῇ μιὰ ἀπαγωγὴ—ποὺ ἔγινε ἀνδρας μουσάλλα ὁ θεῖος! Εσκέφθηκα ὅτι θὰ εἴτανε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ τὸν ἔκδικηθῶ γιὰ τὸ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΣ ΔΙΠΛΟΥΣ

Τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου

Κάθες καρδιὰ μιὰ λυγερὴ μπορεῖ νὰ τὴν τρελλάρῃ

Ἐνα ποτῆρι μοναχὰ φαρμάκι τήνε φιλάνει.

Μᾶ δική μον ἡ καρδιὰ κι' ἀλλο ἡγιεῖ ἀκόμα·

Πίνει φαρμάκι σὲ Ξανθής καὶ Μανδρούματα στόμα.

Κι' ὅταν ἡ μιὰ μὲ φίλημα μὲ θανατώνει, ἡ ἀλλη

Μᾶ ανασταῖται μὲ φίλη καὶ μὲ πεθανεῖ πάλι..

Ρόδο μοῦ πέρνει τὴ ζωὴ καὶ ρόδο μοῦ τὴ δίνει·

Φωτιά μ' ἀνδρέται τὴν καρδιὰ καὶ φλόγα μοῦ τὴν σφύνει·

Βρόσκω τ' ἀδάνατο νερό, στοῦ κάρον τὴν ἀκάλη·

Καὶ μέσ' σ' ἀδάνατο νερὸ φαρμάκι κάρον πάλι.

Ζῶ καὶ πεθαίνω ἡ αὐγὴ μοῦ φέρνει τὸ σκοτάδι,

Ο θάνατος τὸν οὐρανὸ κι' ὁ οὐρανὸς τὸν ἀδη..

Ἄγ, τί γλυκὰ μέσ' στῆς ζωῆς πεθαίνω ταῖς ἀγκάλαις·

Ημέρας κάρομας ἔσταις καὶ νύχτες μανδρούμαται·

Οταν προβαίνῃ ἡ Ξανθή αὐγὴ κι' Ἀπολίη σφύνει,

Τὸν ἥλιο καὶ τὸν οὐρανὸ στὸ δυό της μάτια φέρνει.

Καὶ πάλ' ἡ Μανδρούματα μου σταν φανῇ, Παρθένα,

Αστέρωμα μέσ' σὲ σύνεφα, κυντάζω, σκεπασμένα·

Σὰν μάρα τὴ Ξανθούλα μου ὁ οὐρανὸς προκαλεῖς·

Τοῦ ἥλιου τὴν ἀνατολὴ στὰ μάτια τῆς καρδίζει·

Τοῦ ἥλιου τὸ βασίλεια στὰ δύο μάγουλά της,

Δοσιά στὰ στήνη καὶ συνοράς ἀκτῖνες στὰ μαλλιά της.

Μόδο τ' ἀστροπελέκι στὴν καρδιὴ δὲν καρδίζει,

Γιατὶ μὰ μόνη της ματιά ἀστροπελέκι ἀξίζει!

Ομως τὴ Μανδρούματα μου τὴν ἔχουν προκαλείνα.

Τοῦ ἀδη καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάδι, ἀνταμομένα.

Τῆς ἔδωσε τὴν πίσσα τοῦ ὄντας στὴ μάτια της,

Πίσσα στὰ φύδιά της τὰ δυὸ καὶ πίσσα στὰ μαλλιά της·

Ο ἀλλος μέσ' στὰ μάτια της ἀστράφτει, ξημερώνει,

Κι' εἰς μὰ ματιά της καὶ αὐγὴ καὶ νύχτας ζευγαρώνει!

Σὰν τραγούδια ἡ Ξανθή ἀηδόνια κελαΐδονται,

Ἄνδραις στενάζουν γλυκὰ κι' οἰ ἔρωτες πετούνε...

Μᾶ σὰν τῆς Μανδρούμαλλας μου τὰ κείλη τραγουδάνας,

Θάρροις πώς ὀντεύεται, θάρροις παλαιοὶ μιλάνε...

Φιλεῖ ἡ ψυχὴ τὰ κείλη της καὶ βγαίνει τὸ τραγούδι,

Καθὼς φιλεῖ νερὸ τὴ γῆ καὶ βγαίνει τὸ λουλούδι!

Ἡ Ξανθούλα ὀλόχαρη μ' ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη

Κι' ανέταν τὴν ἀγάπη της σὰν ἔρχομαι· ἡ ἀλλη

Οταν παραμέρα μὲ δῆ μὲ μάτια δακρυομένα;

Τότ' ἔρχεται ὀλοπούδυνη μι' ἀνήσυχη σ' ἐμένα...

Χαμογέλω μὲ τὴν Ξανθή, δακρύζω μὲ τὴν ἀλλη,

Ζῶ μὲ τὴν ἀστέρια τῆς υγιεῖας καὶ τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη.

Ποιάν ἀγαπῶ; Ἄγ, καὶ ταῖς δυό.. ὁ Ερωτας μου θέλει

Στὸν ἀδη μὲ φλόγες ταῖς δυό.. ὁ Ανταλλήλη.

Κ' οἱ δυό μοῦ λείπονται μαζὶ σταν ἡ μιὰ μοῦ λείπη·

Λείπ' ἀπὸ τὸν πόνον ἡ καρδιὰ κι' ἀπὸ τὴ καρδιὴ ἡ λύπη.

Κ' ἔγω μ' ἀρέσοις γὰρ οὐρανῷ σ' ἔνα ποτῆρι μόνο,

Εἰς ἓν ἀθάνατο νερὸ καρδὰ μαζὶ μὲ πόνο!

† Α. Παράσχος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Οταν τὸ βράδυν ἔρχομαι 'ρωσὶς 'σ τὴν κάμαροή σου καὶ κάρης 'σ τὸ εἰκόνιομα μ' προστὰ τὴν προσευκή σου

καὶ μὲ εὐλάβεια κρατῆς τὰ κέρδια σταυρωμένα,

γιὰ 'πές μου, θήμηνθης καμιά φρούριον 'έμένα;

'Άλλα τί λέγω; ποὺ πετάς, ιδέα μουν φτωχή;

διαν μοῦ λέγης σ' ἀγαπῶ δὲν είνη προσευκή;

Η πασχαλιὰ ποὺ μὰ φρούριον μὲ τὰ κλωρῶ κλαδιά της

λίγη σκιά μᾶς 'χάρισε καὶ λίγη μερούδια της.

Ξανάνθεισε, ξανάνθεισε κι' ὅταν προχθές τὴν είδα

μὰ σκέψι μὲ νανούνοις καὶ μὰ κρυφή ἐλπίδα.

Μὲ είδε καὶ μ' ἐγνώρισε τὰ φύλλα της κουνούνος

καὶ...δὲν σ' τὸ λέγω φέματα, ψυχή μου—σὲ ζητοῦσας

† Ιωάννης Πλέμης

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

Ο ἵππος μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐπὶ 25 ἡμέρες χωρὶς στερεάν τροφήν, πίνοντας μόνο νερό, 19 ἡμέρες χωρὶς τροφή καὶ νερό καὶ 5 ἡμέρες τρώγων στερεάν τροφήν καὶ μὴ πίνων καθόλο σενερό...